

МІЖСЕКТОРНЕ СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО В СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ: СТРУКТУРНО-ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ

У статті розглянуто структурно-функціональні особливості міжсекторного соціального партнерства в системі соціального обслуговування в контексті реформування і модернізації соціального захисту населення в Україні. Сучасна система закладів соціального обслуговування в Україні передбачає функціонування як державних, так і недержавних комерційних і некомерційних соціальних служб і організацій, тому соціальне партнерство у сфері надання соціальних послуг може виступати як ефективний механізм розвитку нової моделі соціального захисту населення.

Ключові слова: соціальні послуги, соціальне обслуговування, соціальне партнерство, міжсекторне соціальне партнерство, державно-громадська взаємодія.

Сучасний етап розвитку українського суспільства характеризується глибокими, докорінними змінами у всіх основних сферах громадського життя. Ці зміни зумовлюють гостру необхідність гармонізації інтересів різних соціальних груп, суспільства в цілому і владних структур цивілізованим неконфліктним шляхом, що забезпечує можливості для формування і розвитку громадянського суспільства. Таким шляхом є, насамперед, утвердження суспільних відносин партнерського типу. Сучасні перетворення в соціально-політичній сфері українського суспільства вимагають якісно нових підходів в управлінні соціальними процесами і соціальною політикою. Особливого значення набуває застосування механізму соціального партнерства в системі соціального захисту і соціального обслуговування.

Соціальне обслуговування населення як інституціоналізована форма надання соціальних послуг в сучасній соціологічній науці розглядається в різних аспектах, серед яких можна виокремити декілька напрямків досліджень: 1) відповідність теорій та моделей практики соціального обслуговування (С. Григор'єв, Л. Гусякова, Б. Луніцин, П. Павленок, А. Панов, Л. Потолова, Н. Ремньова, Ю. Растов, Л. Топчій, М. Фірсов, О. Холостова та інші); 2) основні напрямки практики соціальної роботи (С. Григор'єв, Л. Гусякова, Т. Корхонен, Л. Потолова, П. Павленок, А. Панов, Л. Топчій та інші);

3) форми добровільної діяльності (І. Антонович, А. Бендрикова, В. Воронцов, Л. Гусякова, Є. Максимов, М. Фірсов, С. Южаков та інші); 4) соціальні послуги (І. Малофєєв, Г. Романов, В. Нефьодов та інші); 5) виявлення критеріїв оцінки ефективності діяльності установ системи соціального обслуговування населення (С. Григорьєв, Л. Гусякова, Л. Потолова, І. Давидов, А. Панов, О. Холостова, Г. Чубкова та інші); 6) обґрунтування специфіки соціального обслуговування в різних типах поселень (В. Патрушев, В. Іванов та інші); 7) дослідження технологій соціального обслуговування (Л. Потолова, Н. Ремньова, Ю. Растов, Л. Топчій, М. Фірсов, О. Холостова та інші).

Соціальне партнерство як науковий феномен взаємодії є предметом вивчення багатьох зарубіжних та вітчизняних соціологів, політологів і науковців державного управління. Сучасні дослідження соціального партнерства здійснюються в межах соціально-філософських і соціологічних теорій і концепцій. Проблеми соціального партнерства розглядають як закордонні дослідники: В. Сімон, Е. Дюркгейм, Л. Ерхард, Р. Дарендорф, Ф. Тейлор, Е. Мейо, так і вітчизняні, які досить активно й плідно працюють у зазначеному напрямку: Н. Балабанова, О. Доронін, І. Дубровський, В. Жуков, Б. Ільченко, А. Колодій, О. Крутій, Б. Кухта, О. Куценко, О. Мірошніченко, Д. Неліпа, Н. Нижник, Л. Пашко, О. Попов, А. Сіленко, В. Скуратівський та інші.

У широкому сенсі соціальне обслуговування постає як організована соціальна взаємодія між різними соціальними інститутами, включаючи державу і громадянське суспільство, між різними соціальними групами і індивідами, які в ході соціальної діяльності вирішують життєво важливі проблеми як для тих, хто знаходиться у важкій життєвій ситуації, так і для тих, хто має у своєму розпорядженні можливості надання їм соціальних послуг і допомоги. Але на сьогодні у вітчизняній літературі приділяється недостатня увага дослідженню впровадження механізму соціального партнерства в системі соціального обслуговування, що здійснюється через узгодження потреб та інтересів різних соціальних груп і секторів суспільства як суб'єктів управління.

Мета дослідження – визначити структурно-функціональні особливості міжсекторного соціального партнерства в системі соціального обслуговування в контексті реформування і модернізації соціального захисту населення в Україні.

У науковій літературі поняття «соціальне обслуговування» використовується порівняно рідко. На думку деяких учених, соціальне

обслуговування в сучасних умовах виступає як один з напрямів соціальної роботи і організаційної форми цього виду соціальної діяльності, яка розглядається як система певних способів соціальної гуманістичної діяльності, спрямованої на адаптацію, соціальну реабілітацію окремої особи, сім'ї або людського суспільства. Так, в «Словнику соціальної роботи» Р.Баркера соціальне обслуговування інтерпретується як надання конкретних соціальних послуг для задоволення потреб, які необхідні для нормального розвитку, людям, які залежать від інших і які не можуть піклуватися про себе [1].

Соціальне обслуговування, зазвичай, розглядають у широкому і вузькому значеннях. Так, у вузькому значенні М. Буянова під цим поняттям розуміє соціальне обслуговування як діяльність спеціальних організацій щодо надання різних соціальних послуг для осіб, що знаходяться з незалежних від них причин в ситуації, яка порушує їх життєдіяльність і яку вони не можуть подолати самостійно (або за допомогою осіб, які відповідно до закону зобов'язані їх утримувати) [2]. У широкому значенні соціальне обслуговування охоплює всі інші, крім грошових виплат, види соціальних послуг.

М. Філіпова вважає, що соціальне обслуговування – це надання непрацездатним і громадянам, які потрапили в складну життєву ситуацію, різноманітних видів послуг, які забезпечують досягнення необхідної якості життя різними суб'єктами соціального захисту населення (соціальними службами) [11].

Актуальним є підхід Б. Сташкова, який визначає соціальне обслуговування як діяльність соціальних служб із надання безоплатно чи на пільгових умовах соціальних послуг особам, які перебувають у складних життєвих обставинах та потребують сторонньої допомоги з метою подолання або пом'якшення обставин, які порушують життєдіяльність особи [12]. К. Дубич зазначає, що соціальне обслуговування є формою надання соціальних послуг, визначаючи, що «система надання соціальних послуг» – це складна, відкрита соціально-економічна система, яка складається з сукупності державних органів і недержавних організацій, діяльність яких спрямована на надання соціальних послуг особам, окремим соціальним групам, які перебувають у складних життєвих обставинах, не можуть самостійно їх подолати та потребують сторонньої допомоги» [5].

Ці підходи об'єднує той факт, що соціальне обслуговування представляє собою соціальний інститут, що передбачає інституціоналізацію соціальних послуг, а тому його потрібно розглядати з позиції соціологічного підходу. Виходячи з цього,

соціальне обслуговування можна представити як два типи систем, що відрізняються одна від іншої характером взаємодії з іншими суспільними системами, – інституціональну і організаційну. Тобто соціальне обслуговування може бути представлене як інститут, який є системою відкритого типу, має свої структурні елементи, особливості формування і функціонування, що організуються та регулюються на соціальному рівні.

Система соціального обслуговування представлена мережею закладів і установ, які здійснюють соціальні заходи, спрямовані на сприяння, підтримку і соціальні послуги окремим особам чи групам населення для подолання або пом'якшення життєвих труднощів, підтримки їх соціального статусу та повноцінної життєдіяльності. Сучасна система закладів соціального обслуговування в Україні передбачає функціонування як державних, так і недержавних комерційних і некомерційних соціальних служб і організацій соціального обслуговування, що свідчить про багатосуб'єктність в управлінні системою таких закладів. До таких суб'єктів треба віднести державу і державні органи влади, органи місцевого самоврядування, інститути громадянського суспільства, соціальні програми, соціальні проекти і благодійні фонди, що фінансуються бізнес-структурами. Вочевидь, ефективність функціонування закладів соціального обслуговування залежить від скоординованої взаємодії усіх суб'єктів управління, яка може відбуватися на основі механізму соціального партнерства.

Соціальне партнерство як наукова категорія характеризується багатоаспектністю, різносторонністю та широтою розуміння й тлумачення. Соціальне партнерство тлумачиться у вузькому, широкому та найширшому сенсах.

У вузькому сенсі – це прояв партнерських відносин у соціально-трудовій сфері між працедавцями (підприємцями, якщо це приватна сфера, і адміністрацією, директором підприємства в інших сферах), об'єднаннями працівників і державними органами. Однією з соціологічних дефініцій соціального партнерства в цьому аспекті можна вважати визначення, надане російським вченим В. Міхеевим: «Соціальне партнерство – це система відносин його основних суб'єктів і інститутів з приводу стану, умов, змісту і форм діяльності різних соціально-професійних груп, спільнот і прошарків» [7, 24].

Необхідність переходу від вузького до широкого розуміння соціального партнерства обґрунтовує Н. Піроженко. Соціальне партнерство за такого (широкого) підходу, на думку автора, слугує основною складовою соціального механізму демократичного

урядування, сутність якого полягає в налагодженні конструктивної взаємодії між трьома силами, які діють у специфічній сфері, у межах якої формуються, змінюються і функціонують певні види діяльності, що визначають ту чи іншу сторону партнерства, легітимізуючи й інституціоналізуючи її. Інтерпретуючи зміст соціального партнерства, Н.Піроженко використовує замість загальноприйнятих і усталених в системі соціального партнерства понять «сторона» та «дво-, три- і багатостороннє соціальне партнерство» в певних секторах (соціальних або економічних відносин) категорії «сектор» та «міжсекторне партнерство» [10, 9-10].

У широкому сенсі – це партнерство соціальних груп; міжсекторна взаємодія між третім сектором (недержавні організації), державою і бізнесом. Ця концепція розглядає як суб'єктів партнерства три основні сектори суспільства – влада, бізнес і некомерційні організації, а як предмет партнерства – весь спектр соціальних проблем. Таким чином, у сучасній соціологічній інтерпретації соціальне партнерство визначається як міжсекторне. Так, В. Якимець зазначає: «Міжсекторне соціальне партнерство – це конструктивна взаємодія організацій з двох або трьох секторів (державна, бізнес, некомерційний сектор) при вирішенні соціальних проблем, що забезпечує синергетичний ефект від «складання» різних ресурсів і «корисний» кожній із сторін і населенню» [13, 15].

Останніми роками в літературі робляться спроби розробити мережевий підхід до оцінки суті міжсекторного соціального партнерства, коли як визначальний його елемент розглядається наявність особливої соціальної мережі. При цьому прихильники такого підходу роблять акцент на значущості одного з елементів цієї мережі, що виступає своєрідною сполучною її ланкою. Наприклад, А. Ловкова вважає, що «міжсекторне партнерство є взаємовигідною співпрацею органів місцевого самоврядування, бізнесу і громадських організацій, що спрямована на підвищення якості життя місцевої громади і забезпечує синергетичний ефект від об'єднання ресурсів різних акторів і активізації раніше прихованих ресурсів місцевої громади. При організації партнерства дуже важлива роль концентратора мережі. Він виступає організатором процесу взаємодії, посередником між партнерськими організаціями і створює сприятливі умови для співпраці. Таким концентратором мережі виступають інфраструктурні громадські організації» [6, 9].

У зарубіжній літературі міжсекторне соціальне партнерство найчастіше тлумачиться як співпраця між урядовими організаціями, корпораціями бізнесу і некомерційними організаціями, метою якого є

досягнення стійкого розвитку території. Наприклад, М. Уорнер і П. Грінер пропонують наступне визначення міжсекторного соціального партнерства: союз між сторонами, що представляють уряд, бізнес, громадянське суспільство, в якому стратегічно об'єднуються ресурси і здібності кожної із сторін і яке засноване на принципах розподілу ризиків, витрат і загальної вигоди [3].

У найширшому сенсі соціальне партнерство, на нашу думку, це процес формування соціальної держави, досягнення суспільного діалогу, злагоди. Зрештою, соціальне партнерство є передумовою, механізмом досягнення соціальної солідарності в суспільстві, є системою врегулювання конфліктів в усіх сферах життєдіяльності, формою узгодження інтересів суб'єктів партнерства, що забезпечує їх конструктивну взаємодію.

Узагальнюючи наукові тлумачення соціального партнерства, можна зробити висновок, що інституціонально соціальне партнерство є механізмом узгодження інтересів різних соціальних груп; системою колективних дій, які здійснюються для досягнення соціального миру і суспільного консенсусу; сукупністю органів, організацій, що створюються з представників різних суспільних секторів для врегулювання суспільних відносин; процесуально – соціальною взаємодією між групами і класами з різними соціально-економічними інтересами; організаційно – засобом зменшення соціальних ризиків, запобігання і вирішення соціальних конфліктів; у духовно-ціннісному вимірі – ідеологією цивілізованого співжиття громадян в умовах ринкової економіки, новим типом мислення, центром якого є людина і загальнолюдські цінності.

Як механізм соціального управління соціальне партнерство являє собою систему способів, засобів, завдяки яким здійснюються відповідні завдання і функції. Структура механізму соціально-партнерського управління є багатошаровою. Передусім, у ній можна виділити організаційні структури за рівнями управління і регулювання: мікрорівень (особовий); мезорівень (груповий, рівень трудових колективів); макрорівень (суспільний); мегарівень (рівень націй, етносів). Д. Неліпа визначає наступну структуру системи соціального партнерства, до якої належить інституціональна, регулятивна, функціональна та комунікативні підсистеми [8]. До інституціональної підсистеми належить сукупність постійно та тимчасово діючих дво-, або багатосторонніх органів соціального партнерства. Регулятивну підсистему складає сукупність формальних і неформальних норм, що регулюють відносини між соціальними партнерами, визначають порядок розробки, прийняття та

впровадження спільних рішень. Функціональна підсистема виражена в процесі взаємодії суб'єктів соціального партнерства всіх рівнів, що відбувається шляхом проведення різноманітних консультацій, переговорів, укладання договорів і угод. Комунікативна підсистема містить соціально-партнерські відносини, тобто зв'язки між людьми та їх спільностями. При цьому основоположною в системі соціального партнерства визнається інституціональна підсистема, адже без інституціонального оформлення суб'єктів соціального партнерства як рівноправних партнерів неможливим є сам процес паритетної взаємодії між ними, узгодження інтересів, досягнення суспільно-політичної стабільності. У сфері соціального обслуговування інституціональний аспект соціального партнерства передбачає створення як організаційних структур і проектів, так і органів управління із залученням представників усіх секторів суспільства.

Зміст міжсекторного соціального партнерства полягає в реалізації нової технології соціального управління, яка використовується у сфері надання соціальних послуг, при створенні соціальної інфраструктури у розвитку людського і соціального капіталу. Така технологія дає можливість поєднати механізми державного управління і самоуправління громадян, сформувати новий тип взаємовідносин між державою і громадянами, який сприяє розбудові громадянського суспільства. У галузі економічного співробітництва можна виокремити такі форми міжсекторного соціального партнерства, як соціальні замовлення, гранти, фонди місцевих співтовариств. Серед позаекономічних форм партнерства – це формування громадської думки, проведення місцевих і національних плебісцитів та референдумів, прямі комунікації між інститутами влади та громадянами, громадсько-державні консультації.

Сучасні науковці у сфері державного управління приділяють значну увагу дослідженням функціонування механізму соціального партнерства на регіональному рівні, відтворюючи його структурно-функціональну форму як державно-приватно-громадську взаємодію (С. Біла, В. Воротін, О. Кушнір, М. Скиба та інші). Так, В. Якимець представив функціональні типи механізмів соціального партнерства, які можуть бути реалізовані на регіональному рівні: конкурсні, організаційні та процедурні [13]. А, як зазначає Н. Діденко, соціальне партнерство може мати різні форми, серед яких: конкурси соціальних проектів для неурядових організацій, соціальне замовлення, залучення громадськості до розробки рішень органів влади, громадські консультативно-дорадчі ради, координаційні структури, інформаційне

забезпечення громадськості, просвіта членів територіальної громади [4].

Варто зазначити, що соціальне партнерство відрізняється полісуб'єктністю. Це такий тип взаємодії, в якому беруть участь представники всіх груп суспільства опосередковано або безпосередньо. Розглянемо більш детально основні суб'єкти соціального партнерства і їх функції в системі соціального захисту і соціального обслуговування (державна, комерційні і некомерційні організації).

Зазвичай, пріоритети соціальної політики будь-якої країни визначаються на рівні органів державного управління, на законодавчому рівні, на рівні самоврядування і місцевої влади. Держава в національній системі соціального обслуговування виконує провідну роль як на функціональному, так і на організаційно-управлінському рівні, але з розвитком громадянського суспільства поширюється тенденція зменшення ролі держави в наданні соціальних послуг – держава стає замовником соціальних послуг від недержавних організацій, покладаючи на себе, насамперед, бюджетне фінансування універсальних програм і контроль за якістю соціальних послуг, створення нормативно-правових, адміністративно-управлінських і фінансово-економічних умов міжсекторного соціального партнерства у сфері надання соціальних послуг і управління системою закладів соціального обслуговування.

Іншим суб'єктом соціального партнерства в системі соціального обслуговування виступають бізнес-структури, які відіграють провідну роль у формуванні соціальної політики, реалізації соціальних програм, створенні благодійних фондів тощо. Можна виокремити можливі форми державно-приватного партнерства в соціальній сфері, зокрема, у системі соціального обслуговування: концесійні угоди (будівництво, реконструкція, модернізація наявних об'єктів, обслуговування об'єктів місцевої інфраструктури системи соціального захисту населення); залучення приватного і громадського секторів до розробки та виконання місцевих програм, проектів соціального розвитку; угоди на постачання послуг соціальної сфери, співробітництво щодо реалізації соціальних програм підтримки громадян літнього віку, осіб з особливими потребами; організація соціального обслуговування та надання соціальних послуг в установах соціального захисту (стаціонарних закладах, вдома за місцем проживання, у закладах денного перебування); соціальне замовлення (шляхом укладання контракту, на конкурсній основі) тощо.

У світовій практиці шораз більшого поширення набуває співпраця бізнесу з благодійними фондами і організаціями, які працюють на певній території і мають можливість виявляти соціальні пріоритети і реалізувати соціальні програми. Проте в країнах з перехідною економікою взаємодія бізнесу з організаціями громадянського суспільства ще розвинена недостатньо. Наприклад, в Україні бізнес поки мало зацікавлений у прямому фінансуванні гуманітарних фондів і здійсненні конкретних соціальних проектів, оскільки співпраця з вітчизняними некомерційними організаціями, зазвичай, приводить до проблем. Непрозорість діяльності викликає сумніви в обгрунтованості розподілу одержаних фондом фінансових ресурсів. Компанії, як правило, самі фінансують добродійні проекти. Але, незважаючи на певні проблеми у взаємодії бізнесу з іншими секторами суспільства, бізнес стає більш відповідальним за розвиток соціальної сфери, що з огляду на трансформацію сучасних моделей соціальної політики в бік її лібералізації та зменшення ролі держави в соціальному секторі, створює можливості як додаткового фінансування системи соціального захисту, так і розвиток приватних (державно-приватних) закладів соціального обслуговування.

У демократичних країнах громадянське суспільство виступає в ролі рівноправного партнера держави й бізнесу у вирішенні соціальних і суспільних проблем. При цьому держава бере на себе зобов'язання створити сприятливі правові умови для діяльності організацій громадянського суспільства, забезпечує значну частину фінансування їхньої діяльності та залучає до надання соціальних послуг. Найбільш типові функції, які може виконувати недержавна організація в системі соціального обслуговування, на думку И. Нойфельд, наступні: безпосереднє адресне надання соціальних послуг на рівні громади; вивчення потреб і очікувань клієнтів; збір і акумуляування інформації про попит на послуги та зміни соціальної ситуації у громаді; участь у формуванні місцевих соціальних програм та планування розвитку системи соціальних послуг на місцевому рівні; здійснення громадського контролю за якістю надання соціальних послуг та ефективністю місцевих соціальних програм [9].

Таким чином, міжсекторне соціальне партнерство виступає як ефективний в сучасних умовах формування моделі соціальної політики механізм управління в системі соціального обслуговування населення. Соціальне партнерство державних і місцевих органів управління, бізнес-структур і недержавних некомерційних організацій у сфері соціального обслуговування може виступати як ефективний та інноваційний механізм розвитку системи соціального обслуговування

на регіональному рівні (рівні територіальної громади), причому основою соціального партнерства є державно-громадська взаємодія, заснована на принципах субсидіарності, соціальної справедливості, доступності і територіальності. Державно-громадська взаємодія повинна відігравати значну роль в управлінні соціальною сферою (особливо на регіональному і місцевому рівнях), виконуючи інформативну, координуючу, організаційну і контролюючу функції.

Перспективними напрямками подальших досліджень соціального партнерства в соціальному обслуговуванні населення можуть бути: аналіз форм державно-громадської взаємодії на регіональному рівні (соціальне замовлення, соціальний діалог, громадський контроль, соціальний моніторинг) і виокремлення критеріїв ефективності соціального партнерства в управлінні системою закладів соціального обслуговування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Баркер Р. Словарь социальной работы. – М. : Изд-во «Логос», 1994. – 645 с.
2. Буянова М. О. Право социального обеспечения: учебное пособие / М.О.Буянова, С.И. Кобзева, З.А.Кондратьева. – 4-е изд., перераб. и доп. – М. : КНОРУС, 2013. – 480 с.
3. Галлямов Р. Р. Отечественные и зарубежные определения понятия «межсекторное социальное партнерство»: сравнительный анализ основных подходов / Р.Р. Галлямов, Г.Д. Горбунова // Вестник ВЭГУ. – 2013. – № 1(63). – С. 26-32.
4. Діденко Н. Г. Державне управління і соціальне партнерство: актуальні проблеми теорії і практики: монографія. – Донецьк : Східний видавничий дім, 2007. – 404 с.
5. Дубич К. В. Сучасна система надання соціальних послуг України // Державне управління. – 2015. – №3. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=821>.
6. Ловкова А. А. Взаимодействие органов местного самоуправления, общественных организаций и бизнеса как форма социального партнерства: автореф. дис... канд. социол. наук: спец.: 23. 00. 02. «Политические институты, этнополитическая конфликтология, национальные и политические процессы и технологии (социологические науки)». – Саратов, 2009. – 25 с.
7. Михеев В. А. Основы социального партнерства: теория и политика [учеб. для вузов]. – М.: Экзамен, 2001. – 448 с.
8. Неліна Д. В. Особливості інституціоналізації соціального партнерства (політологічний аналіз) : автореф. дис. на здобуття

- наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.02 «Політичні інститути та процеси». — К., 2005. — 23 с.
9. *Нойфельд И.* Методы социальной работы // Теория и практика социальной работы: отечественный и зарубежный опыт. — Тула, 1993. — С. 322–343.
 10. *Піроженко Н. В.* Механізми становлення та розвитку соціального партнерства органів публічної влади і неурядових некомерційних організацій : автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02. — Одеса, 2007. — 20 с.
 11. Право социального обеспечения: учебник / [под ред. М.В. Филипповой]. — М. : Юристь, 2006. — 446 с.
 12. *Сташків Б. І.* Соціальне обслуговування у системі соціального забезпечення: правові питання // Право України. — 2005. — № 1. — С. 76–79.

Мещан И. В. Межсекторное социальное партнерство в системе социального обслуживания: структурно-функциональные особенности.

В статье рассмотрены структурно-функциональные особенности межсекторного социального партнерства в системе социального обслуживания в контексте реформирования и модернизации социальной защиты населения в Украине. Современная система учреждений социального обслуживания в Украине предусматривает функционирование как государственных, так и негосударственных коммерческих и некоммерческих социальных служб и организаций, поэтому социальное партнерство в сфере предоставления социальных услуг может выступать как эффективный механизм развития новой модели социальной защиты населения.

Ключевые слова: социальные услуги, социальное обслуживание, социальное партнерство, межсекторное социальное партнерство, государственно-общественное взаимодействие.

Meschan I. V. Cross-sectoral social partnership in social service: structural and functional peculiarities.

In the article the structural and functional features of cross-sector social partnership in the social services in the context of the reform and modernization of social protection in Ukraine. The current system of social service institutions in Ukraine provides functioning both public and private commercial and noncommercial social services and organizations, as social partnership in the field of social services can act as an effective mechanism for the development of a new model of social protection.

Key words: social services, social services, social partnership, cross-sectoral social partnerships, state-public interaction.